

Všichni se pomalu trousili z pokojů a odjížděli po čtyřech či pěti v autech. Šla ještě zkontrolovat, jestli pod postelemi nezůstaly nějaké prázdné lahve od vína, a sbalila si věci. Bylo pošmourno, což zjistila až ve chvíli, kdy vyšla nalehko před ubytovnu, aby zamávala Alexovi, Adelovi, Renatě a Martinovi, kteří odjížděli ve starém fordu.

Usmívala se, ale nejradši by jela s nimi. Už teď se jí po nich stýskalo. Na parkovišti zůstalo jen jedno auto, nablýskané tmavě modré audi. Asi patří majiteli, pomyslela si.

„Kde máte auto, paní profesorko?“ ozval se za ní Karlův hlas.

„Co tu děláš?“ vyhrkla a celým tělem jí projel třas.

„Já nejedu do Prahy, ale za tátou na chalupu, musím mu vrátit auto. To moje je v servisu, tak jsem nemohl nikoho vzít.“

„Aha, já nemám řidičák. V půl mi jede autobus.“ Kristina přenášela váhu z jedné nohy na druhou, třásla se víc, než bylo v tomto chladu možné.

„Já vás hodím aspoň na zastávku, paní profesorko. Dopřejete mi to *privilegium*?“

Prvních několik desetín vteřiny váhala, dalších několik vteřin váhání jen předstírala.

„Tak fajn, dojdu si pro věci.“

Musela se hodně přemáhat, aby nebrala schody po dvou. Nahore v pokoji drapla tašku a seběhla před hospodu. Ležérně se opíral o auto. Jeho tmavě

modrý plášť s délkou přesně ke kolenům ladil s barvou auta. Šel jí naproti a její tašku uložil opatrně do kufru. Pak otevřel dveře na straně spolujezdce a mlčky jí pokynul, aby si nastoupila. Jemně strčil do dveří, ty se s tichým klapnutím zavřely, a ve chvíli, kdy si sedl na místo řidiče, se vzduch v autě zachvěl jeho vůní.

Připoutali se, a jakmile nastartoval, automaticky se zapnul přehrávač cédéček. Natáhl k němu ruku a chtěl ho vypnout.

„Ne, nevypínej to, prosím,“ chytila ho jemně za loket. „Co je to?“

„Mendelssohnův oktet.“

„Nech to hrát.“

„Mendelssohn ho složil, když mu bylo o tři roky míň než mně, v šestnácti.“

„Opravdu? Arthur Rimbaud napsal své nejlepší básně taky v šestnácti.“

„Hm, asi byli oba geniální.“

Pozorovala, jak Karel drží volant, zkušeně řadí jedničku a hned vzápětí dvojku. Auto se zhouplo a plynule rozjelo. Levou dlaní s nataženými prsty se lehce zapřel do volantu a krouživým pohybem s ním hladce otáčel. Fascinovala ji elegance jeho pohybů.

„Jak dlouho už řídíš?“ zeptala se.

„V Anglii jsem si mohl udělat řidičák v sedmácti, ale jezdím už tři roky, kdy mě k řízení začal pouštět táta. Viděl, že s tím nemám nejmenší problém. Prostě jsem přesně věděl, co dělat. V tom jediném se v šestnácti projevila moje genialita.“ V jeho hlase se ozvala jemná ironie.

Kristina nepřišla na to, jak mu vyjádří svůj obdiv, aniž by to vyznělo podbízivě. Tak to raději

vzdala. Blížili se k hlavní silnici a Karel se rozhlížel, jestli něco nejede. Neustále kontroloval všechna zpeřná zrcátka. Byl nádherný, a tak blízko, přesto vzdálený jak hvězda Betelgeuse. Chtěla se ho zeptat na tolik věcí, patřičných i nepatřičných, ale nemohla porušit jeho nedotknutelnost. Nepatřím do jeho světa, pomyslela si, ať je jím temný hvozd, nebo prosluněná louka.

Pokradmu ho sledovala, nutila se k tomu, aby se občas podívala i ven z okna, ale opět se přistihla, že zírá na jeho ruce na volant a řadičí páce. Dlouhé štíhlé prsty, ještě trochu opálené, a na prsteníčku pravé ruky široký prsten z bílého zlata. Z přehrávače se stále linul oktet bez jediného hluchého místa.

Dojeli k zastávce. Kristina si odepnula pás a promnula ruce. Karlova pravá ruka nehybně spočívala na řadičí páce.

„Nechcete počkat na ten autobus tady? Venku je dost chladno... A nedohráli ještě ani první část.“

Slyšela v jeho hlase naléhavost, nebo se jí to jen zdálo?

„To je hezké, koncert komorní hudby v autě. Děkuji za nabídku, ráda ji využiju.“

Uvolnila se a s potěšením naslouchala harmonii houslí, viol a violoncell. Hudba dozněla a k zastávce se blížil autobus. Karel vyndal cédečko z přehrávače, vložil ho do originálního obalu a podal Kristině.

„Je tam i nádherný houslový koncert.“

„Díky, Karle.“

„Rádo se stalo a přeji vám příjemnou cestu domů.“

Kristina vystoupila z auta a zapnula si plášť. Cestou do Prahy se ještě chvíli cítila příjemně, aby splnila Karlovo přání. Na půli cesty se ztratila v temném lese snů a představ. A bylo jí smutno, že krása a čistota už nejsou na dosah.